

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Alexandra Turcu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARIN, CĂTĂLIN

Uneori vine toamna / Cătălin Marin. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2743-8

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

CĂTĂLIN MARIN

Uneori vine toamna

Editura Paralela 45

Capitolul I

De la o vreme lucrurile nu se mai schimbau. Această rămânere devenea din ce în ce mai insuportabilă și, astfel, orice zi se scurta de la sine. Cu toate astea, domnișoara Mary avea un alt chiriaș, îl chema Fred Parsley. Am ținut să notez acest lucru fiindcă mi s-a părut interesant. E totuși important să înțelegem că, deși începem prin a-i prezenta pe cei doi, prin a vorbi despre cum domnișoara Mary în vârstă de cincizeci și șapte de ani își alinta motanul negru ce purta numele unui bărbat pe care ea îl iubise în tinerețe, prin a atrage atenția asupra faptului că Fred nu suporta umbrelele, preferând să fie plouat decât să poarte una după el, deși începem în felul acesta, nu vom mai vorbi niciodată despre ei. A fost ultima dată când i-am întâlnit, și nu, nu este vorba despre vreun vecin de-al lor, toate personajele care ar putea să aibă sau au deja vreo legătură cu ei au fost excluse. Prin urmare, sunt tare curios dacă veți putea citi restul cărții fără să vă gândiți la ei sau la motan sau la bărbatul al cărui nume îl purta. Cât despre umbrele vă asigur că e posibil să apară vreo câteva, uneori mai devreme, alteori mai târziu.

Se apropia o toamnă pe care nimeni nu îndrăznea să o aștepte, venea încet și nu putem ști cum avea să plece, desigur, numai în

cazul în care ar fi făcut-o vreodată. Uneori nici de asta nu mai poți fi sigur.

Sosisem în oraș de puțin timp, să fi fost o zi sau două, nu veneam de departe, dar ajunseseam greu cu toată goana de rigoare a locomotivei pufnitoare. Nu mai fusesem niciodată aici în Duston și plecasem din Londra tocmai din acest motiv. Aflasem despre Duston dintr-o carte mai veche, mă rog, nu era chiar o carte, era un manuscris nepublicat, fără titlu, fără nume de autor, nici măcar nu era terminat, îl găsisem din întâmplare când... mă rog, nu vreau să intru în detalii, când și cum, e o amintire încă recentă, frumoasă dar grea, și nici în detaliile manuscrisului n-am să intru din prima. Ce mi s-a părut mie interesant la acel manuscris a fost că, la început, am crezut că este doar un jurnal, dar mai încolo am întâlnit o serie de întâmplări cam fantastice. Eu, ziarist fiind, am hotărât să investighez.

Aflându-mă în acel moment într-o cafenea, la o masă, pe un scaun în Duston, am simțit pentru prima dată un impuls de mirare, constatând pe de-a întregul că cel puțin orașul există, și chiar dacă n-ar fi existat, eu îl găsisem, ba mai mult, beam o cafea în inima lui. Nu cunoșteam nimic și nu știam pe nimeni, locuiam într-o cameră simplă la un hotel și mai simplu, dar central. Receptionistă era o cucoană dolofană cu părul creț, ochii mici și gusturi vestimentare proaste. În afară de ea mai erau doi locatari în hotel, îi zărisem doar ca pe niște simpli trecători. În rest, mutre și figuri, ceață nu, ploaie rezonabilă. Ședeam. O tânără și chiar frumoasă fată brunetă s-a apropiat de mine și m-a întrebat cât e ceasul, mi-a părut cunoscută dar n-o cunoșteam, semăna doar cu al doilea motiv al plecării mele din Londra, motiv pe care n-am de gând să îl explic pe moment și nici nu știu dacă o voi face. Pe scurt, era un motiv bun, suficient de bun pentru a schimba peisajul sub oarecum falsă justificare a unei investigații.

Revenind, spun că așteptam să apară de undeva o privire mai răsărită, o ființă eventual umană cu care să pot purta o conversație legată de oraș și de întâmplările bizare ce se presupunea sau, mă rog, eu presupuneam că s-au întâmplat. Din moment ce doresc să mă considerați cât de cât rezonabil, aș vrea să repet că faptele din manuscris păreau destul de reale. La prima vedere părea un jurnal, cu capitole separate de date cronologice din care lipsea anul. Erau trecute numai ziua și luna. Cu toate astea, scriitura era mai curând lucrată în stil literar, nu păreau a fi doar relatări și gânduri înșirate. Era tare ciudat, credeți-mă, era tare ciudat.

Cafeaua era cam dulce, o beam așa, rima cu tutunul. Treceam prin tot soiul de stări, repede, repede, ca trenul printre sate, nu știam ce mă așteaptă sau ce aveam să descopăr. Uneori priveam peste umărul amintirilor și îmi întorceam privirea cumva plăcut înfrigorat, altfel nu pot descrie.

Cu puțin timp înainte de a-mi termina cafeaua, lângă masa mea, pe un scaun la o altă masă, se așeza un bărbat fără pălărie. Menționez că presupuneți greșit, nici eu nu aveam pălărie, dar alt detaliu relevant pentru a-i înfățișa imaginea esențială a aceluia personaj, să-i zicem, n-am găsit mai potrivit. Îi priveam profilul, era așezat cu spațele la mine și nu fuma. În schimb bătea cu degetele țopăitoare pe marginea mesei ca peste clapele unui pian căpos. Stăteam și priveam așa, de parcă aș fi putut deduce melodia din dansul lor, dar brusc, în loc de degete am văzut capete de corbi cu ciocuri lungi, bocăneau cu vârfurile pliscurilor, iar ochii le priveau înainte. Am rămas conșternat, înmărmurit, împietrit, nu-mi puteam lua ochii de la ceea ce nu credeam că îmi vine să cred. Și-atunci:

— Beethoven, Simfonia a noua, spune calm bărbatul, cu o voce gravă, fără să se întoarcă cu fața spre mine. Corbii se transformaseră la loc în degetele care au terminat de cântat.

- Într-adevăr, mi se părea foarte cunoscută, dar...
- E preferata mea, adesea mă trezesc din somn dimineața și o aud în urechi, bucuria n-ar putea suna altfel.
- Odată ce-ai auzit-o cel puțin.
- James Clay! se prezintă bărbatul ridicându-se jumătate de pe scaun și întorcându-se cu mâna întinsă către mine.
- Încântat de cunoștință! Gideon Dunn.
- N-am nicio îndoială.
- Poftim? întreb eu cu toată nedumerirea.
- Era o glumă, încă este... zâmbește bărbatul.
- Trebuia să îmi dau seama, am pretenții de la simțul umorului meu, dar se pare că simțul îmi trădează umorul câteodată, mă scuz și vă spun că sunt sosit în oraș abia de vreo două zile.
- Și de unde veniți? întrebă James așezându-se cu mine la masă fără să ceară permisiunea. Am remarcat dar nu m-a deranjat, aveam chef de conversație, iar el părea un interlocutor interesant, cu tot cu degetele lui care mă speriaseră, motiv pentru care trăgeam cu ochiul la ele încercând să fiu cât mai subtil posibil.
- Vin de la Londra, sunt ziarist de meserie și... am auzit niște povești interesante despre Duston, mi-am zis că ar fi o treabă să vin să îl văd.
- Povești despre Duston? Nu pot să cred, chiar dacă nu-i un oraș mic, adică avem o linie de tramvai, dar să fim serioși, nu sunt prea mulți oameni în Regat care să știe că se află pe hartă.
- Eu sunt unul dintre ei.
- Drept!
- Drept!
- Băiete, dă-mi un ceai negru, te rog, strigă James către băiatul subțirel care servea pe la mese. Acesta a încuviințat și a dispărut, ce era să facă? Și ce povești ați auzit? continuă el.

Capitolul XVI

Ploaia era cam pe oprite, eu eram deja ud și murdar. N-aveam timp să caut justificări, la ce bun? Lucrurile erau clare, adormisem în pat, mă trezisem în stradă, să fi devenit somnambul între timp era exclus, irelevant în orice cauză. M-am scuturat cât de cât de mizeria de pe haine și de pe față, am strâns mânerul ușii brutăriei și am intrat înăuntru.

Mirosea a pâine fierbinte și a făină, era cald. Pe tejgheaua curată de lemn deschis la culoare stăteau stivuite pâini mari și rotunde, păreau proaspăt scoase din cuptor. Am fost tentat să apăs pe crusta lor arămie, doar ca să aud sunetul acela din copilărie. Pe un perete lateral era un ceas alb, rotund ca pâinile, cu limbile subțiri ca acele, arăta ora nouă și un pic. Sub ceas, era o ușă albă și ea, cam veche, prin ușa aceea a intrat în prăvălie James, purta în brațe o pâine mare, o ținea cu un șervet. Era încruntat, dar s-a bucurat să mă vadă. A așezat pâinea pe tejghea, s-a șters pe mâini în ștergarul cu care ținea pâinea și mi-a întins dreapta prietenește. L-am prins, avea palma fierbinte, i-am privit degetele, erau degete.

- Bună dimineața, domnule Clay, nu știam că ești brutar.
- Bună dimineața, domnule Dunn, presupun că bănuiai.
- Sincer nu, deși, ți-am văzut degetele ciudate...

- Știu că le-ai văzut, nu știu cum de ai reușit.
- Ideea e că ...
- Hai să luăm loc să povestim, ți-e foame?
- Nu, de fapt da.
- Așteaptă-mă puțin lângă masa din colț, mă duc să aduc două scaune.

Masa din colț! Era o masă albă și pătrată, cam înaltă, totul era alb în brutăria lui James. El a adus din camera cealaltă două scaune mici fără spătar, eu m-am așezat pe unul dintre ele, James a ieșit iar. De această dată, a venit cu o cană mare de lapte cald și două chifle rumenite. Brusc, m-a furat o săcâitoare foame, am început să mușc din chiflă ca un copil barbar și să torn în mine lapte, mai, mai să dau pe haine, oricum nu prea conta, erau deja murdare. James zâmbea în liniște.

— M-ai găsite repede, a zis el.

Eu molfăiam cu gura plină, i-am făcut semn să aștepte să-mi înghit dumaticatul, am luat o gură zdravănă de lapte și am spus:

— De fapt te-am găsit fără să te caut la propriu, am adormit într-un pat de hotel și m-am trezit pe trotuar în fața brutăriei, întins pe jos și cu dureri de oase, mai să cred că am dormit pe pavaj.

— Ți-am spus că se întâmplă lucruri ciudate în Duston, nu știu cât m-ai crezut.

— Te-am crezut și nu prea, altceva m-a intrigat însă, m-am întâlnit pe stradă cu un bărbat, el m-a oprit pe mine și zicea că ne-a văzut, pe mine și pe tine, când stăteam de vorbă la masă la cafe-nea și era foarte uimit, zicea că tu nu vorbești cu nimeni, că abia schimbi două vorbe cu clienții.

— Așa-i, avea dreptate.

S-a ridicat de pe scaun și s-a dus către ușa de la intrarea în prăvălie, a încuiat-o și a tras semnul cu închis în fereastră, a tras și draperiile.